

»Eu vorbesc în alte limbi mai mult decât voi toți« - 1 Corinteni 14,18

- Partea a 2-a -

Capitolul 7

Isus și vorbirea în limbi

Ce ma uimit în cel mai înalt grad, este că Domnul nostru Isus Hristos, modelul nostru divin, nu a vorbit niciodată în limbi. El, Cel care a posedat Duhul Sfânt în toată plinătatea, care dispunea de toate darurile, pare să nu fi avut darul vorbirii în limbi - și nici nu părea că l-a lipsit. El nici nu a vorbit despre el și nici nu părea că l-a căutat. Totuși, dacă vorbirea în limbi era cu adevărat ce mi s-a spus că era și slujea la ceea ce mi s-a spus, atunci și El ar fi trebuit să aibă nevoie de ea; El, Cel care S-a luptat deseori în rugăciune, și uneori chiar cu lacrimi, Cel care vestea oamenilor mântuirea, Cel care făcea vindecări.

Dacă vorbirea în limbi este cu adevărat acel stimulent și mijloc de întărire, așa cum se afirma, atunci Isus ar fi avut foarte mare nevoie de el – El, Cel care deseori era obosit până la epuizare. De ce, m-am întrebat, El nu S-a întărit niciodată prin vorbirea în limbi? Dacă vorbirea în limbi este pentru a fi folosită în casă, în particular sau între prieteni, de ce El n-a făcut-o niciodată?

De ce El nu S-a rugat niciodată în alte limbi în timpul multelor vindecări, pe care El le-a făcut?

De ce nu a luat ca ajutor vorbirea în alte limbi, care se pare că ar fi cea mai bună practică pentru alungarea demonilor?

De ce nu a cântat în alte limbi când S-a urcat pe Muntele Măslinilor (Marcu 14,26)?

De ce niciodată El nu a vorbit în limba îngerilor, El, peste Cel care îngerii lui Dumnezeu s-au suit și s-au coborât? (Ioan 1,51)

De ce, m-am întrebat, El niciodată nu a avut această carisma? De ce El niciodată nu a căutat acest semn în favoarea împlinirii misiunii Sale și nu l-a pus alături de celelalte semne? În 1 Corinteni 12 am găsit nouă daruri ale Duhului:

Darul înțelepciunii, cunoașterii, credinței, vindecărilor, facerii de minuni, al prorociei, al deosebirii duhurilor, al diferitelor limbi, al interpretării limbilor.

Preaiubitul nostru Domn Isus dispunea de toate și S-a folosit de toate, numai de vorbirea în limbi și de acțiunea care o însoțea, interpretarea limbii, nu S-a folosit.

I-a refuzat Dumnezeu acest dar prețios? I-a retras Dumnezeu acest dar prețios? I-a scăpat acest dar? N-a căutat El suficient după el? Nu avea El suficientă maturitate spirituală, ca să-l primească?

Toate acestea mi se păreau inimaginabile, până la limita ereziei, căci Isus nu avea Duhul cu măsură (Ioan 3,34), nu, El Îl poseda pe deplin. Dacă El poseda această carisma, de ce nu S-a folosit de ea? Dacă nu a făcut, atunci din cauză că nu a avut ocazia s-o facă, dar **de ce** nu a avut?

Nu aveau oamenii, cu care El a vorbit, nevoie să vadă acest semn, așa cum aveau nevoie să vadă toate celelalte semne? Putea Isus să aibă plinătatea darurilor, dacă nu avea acest dar? Mai mult decât toate celelalte întrebări ale mele, această întrebare a fost primită cu iritație. Eu eram un fel de drăcușor care se grăbea să scoată dintr-o „sacoșă cu întrebări surpriză producătoare de frică“. Căci întrebările mele aparțineau acelei categorii de întrebări la care nu se dorește să se răspundă.

Odată mai mult am fost limitat să mă adresez lui Dumnezeu și să aștept un răspuns de la Duhul Sfânt. Și el a venit de la sine din totalitatea Sfintei Scripturi; el corespundea caracterului celor patru evanghelii.

„De ce“ este explicat

Domnul Isus aproape că nu a depășit granițele Palestinei. Evanghelia Lui se răspândea numai la oile pierdute ale casei lui Israel (Matei 10,6). El Și-a exercitat lucrarea numai la iudei și nu în prezența străinilor. Ucenicilor Lui El le-a poruncit: »Să nu mergeți pe calea păgânilor, și să nu intrați în vreo cetate a samaritenilor« (Matei 10,5). Aspectul mondial al învățaturii Sale a rămas ascuns. Încă nu era vorba de »popoare, seminții, națiuni și limbi«. Nimic sau aproape nimic din vorbirea Sa nu se putea recunoaște răspândirea mondială a lucrării Sale.

Drept urmare semnul vorbirii în limbi nu își avea prezența justificată și nici un drept să se arate. Până în momentul acela nimic nu putea să supere pe iudei și să-i facă geloși, căci încă nu era vorba de un har destinat păgânilor. Domnul Isus a amintit vorbirea în limbi numai într-un singur loc: în evanghelia după Marcu (capitolul 16, versetul 17). La sfârșitul timpului vieții Lui ca Om pe pământ, El spune: »În Numele Meu vor vorbi în limbi noi.« Deosebit de remarcabil este momentul când El spune aceste cuvinte, și anume în frazele care culminează cu »mergeți în toată lumea«. Ceea ce declanșează vorbirea în limbi este renumitul »la orice făptură«. Granițele severe ale naționalismului iudaic îngust sunt desființate.

Dar Domnul Isus știe că »acest popor« va face totul, ca să împiedice, ca vestea bună să nu fie vestită în alte limbi și pentru alte limbi. Astfel El Însuși și ucenicii Lui vor da „acestui popor“ semnul potrivit, pe care El Însuși în înțelepciunea Lui niciodată nu a vrut să-l folosească, sau nu a avut ocazia să-l folosească. Invers, dar în concordanță cu aceasta, niciodată nu s-a vorbit în alte limbi păgânilor din Atena și Malta, departe de poporul iudeu, care se opunea cu așa mare înverșunare mântuirii lui. În lipsa iudeilor acest semn, care era destinat numai pentru iudei, nu își mai avea justificarea prezenței ei. Și tot așa de puțin își are și astăzi justificarea, acolo unde poporul iudeu nu este prezent să se opună mântuirii lumii.

Ca să-și păstreze fața curată, apărătorii vorbirii în limbi răstălmăcesc sensul Scripturii spre pierzarea lor (2 Petru 3,16), aceasta deseori și atunci când sunt întrebați cu privire la lipsa totală a vorbirii în limbi în viața lui Isus.

Unul dintre ei a răspuns în felul următor unui ne-carismatic: „Isus Hristos nu a vorbit niciodată în limbi, deoarece El a fost desăvârșit. Din cauza acestei desăvârșiri, El nu a avut nevoie să fie zidit sufletește!“

Cu o întrebare simplă dorim să ne împotrivim acestei afirmații prinsă din aer: „De ce Isus Hristos, care era desăvârșit, a insistat să fie botezat de Ioan Botezătorul cu botezul pocăinței, cu toate că El cu siguranță nu avea nevoie de pocăință?“

Ioan nu voia să-L boteze, dar cuvintele care urmează l-au convins: »... căci așa se cade să împlinim tot ce trebuie împlinit« (Matei 3,15). De ce Isus Hristos nu a împlinit în același fel ce trebuia împlinit cu privire la vorbirea în limbi?

Cu privire la Biserica Isus Hristos a văzut că totalitatea bisericii în toate epocile va avea nevoie de pocăință, în timp ce aproape totalitatea bisericii nu va folosi niciodată vorbirea în alte limbi.

În privința aceasta este așa de simplu

Explicația biblică, potrivit căreia semnul vorbirii în limbi este numai pentru iudei, a indispus pe unii din prietenii mei.

De ce – așa am fost întrebat – semnul nu putea să fie și pentru necredincioșii dintre păgâni? Răspunsul la această întrebare este simplu.

În Noul Testament avem două evenimente care au exact aceeași însemnătate: viziunea lui Petru în Faptele Apostolilor 10,9-16, care i-a dat libertatea să meargă la păgânul Corneliu, și vorbirea în limbi.

Ce înseamnă viziunea acelei fețe de masă, care a coborât din cer plină cu animale ne curate? Ce însemnau aceste animale necurate, pe care Petru – respectând legea lui Moise – niciodată nu le-ar fi atins? Oricine știe, ele reprezentau tot ce nu era iudaic, și anume, popoarele tuturor

limbilor. Nimeni nu ar ajunge la ideea, că această viziune ar putea fi pentru altcineva decât pentru iudei; căci tocmai iudeii trebuiau să învețe, că nu mai trebuia considerat necurat ceea ce Dumnezeu a declarat ca fiind curat. Petru însuși a fost învățat prin această viziune, care mai târziu va învăța și pe alții. Petru, ca iudeu și pe baza necredinței sale naturale cu privire la mântuirea păgânilor, avea nevoie de o astfel de viziune.

Tot așa și iudeii aveau nevoie de semnul vorbirii în limbi, tocmai pentru că ei erau iudei și erau împotriva mântuirii oamenilor care vorbeau altă limbă. Acest semn – ca și viziunea întreită a lui Petru – îi învăța, că începând din momentul acela mântuirea Domnului lor era „pentru oricine” și pentru „orice făptură” (Faptele Apostolilor 2,17.21) (și anume, pentru orice limbă). Ideea încăpățanată, potrivit căreia semnul vorbirii în limbi ar fi fost și pentru păgâni, a devenit neîntemeiată pentru unii dintre prietenii mei, atunci când le-am dat următorul exemplu: „Aceasta ar fi așa, ca și cum eu, care vorbesc limba franceză, prin Duhul aș începe în chip minunat să vorbesc înaintea voastră în engleză. Aveți voi nevoie de aceasta, ca să știți, că Evanghelia poate traversa Canalul Mânecii? Nu, cu siguranță nu! Căci, deoarece fiecare știe aceasta de secole, acest semn ar fi pentru voi fără scop.”

Nu, Duhul nu lucrează acolo unde este zadarnic; El nu vrea să dărâme ușile deschise (1 Corinteni 9,26). Din același motiv viziunea lui Petru nu a continuat să se repete. De trei ori succesiv s-a arătat și apoi, citez: »îndată după aceea vasul a fost ridicat iarăși la cer« (Faptele Apostolilor 10,16). Același lucru, așa cum spune clar Augustin, s-a întâmplat și cu vorbirea în limbi: „... acest eveniment a avut loc, ca să vestească ceva (și anume, că Evanghelia trebuie să fie vestită în toate limbile pământului), și după aceea a dispărut”.

Este astăzi necesar, ca prin Duhul să se vorbească în limba eschimoșilor, ca să se știe, că în ochii lui Dumnezeu ei nu sunt necurați?

Hudson Taylor - și împreună cu el toți misionarii – nu au avut niciodată nevoie de semnul vorbirii în limbi, pentru ca cu uimire apostolică să învețe (Faptele Apostolilor 11,18) că Dumnezeu iubește și pe chinezi și îi primește și pe ei și limba lor.

Nici un creștin din lume nu are astăzi nevoie de viziunea lui Petru, de vorbirea în limbi sau de interpretarea acestora, ca să cunoască acest adevăr mare, pe care nimeni nu-l mai poate tăgădui.

Bazat pe stânca de nezguduit a Sfintei Scripturi mă solidarizez cu apostolul Pavel, că vorbirea în limbi și viziunea lui Petru au fost pentru acest popor iudeu (1 Corinteni 14,21), care nu numai desconsidera oamenii care vorbeau altă limbă și nu credeau în mântuirea lor, ci puneau coroana pe muntele lor de păcate, prin aceea că împiedicau vestirea mântuirii pentru păgâni (1 Tesaloniceni 2,16).

Lucruri comune

Am spus mai înainte, că viziunea lui Petru și vorbirea în limbi sunt unul și același lucru. Trebuie să ne gândim la următoarele: marfa este aceeași, împachetarea este diferită. Dacă se ține seama de acest fel de interpretare, între aceste două semne se descoperă asemănări deosebite, care nu se regăsesc la nici un alt dar al Duhului.

1. Viziunea a fost dată unui credincios, se adresa însă necredinței lui.

Tot așa și vorbirea în limbi a fost practică de credincioși, dar se adresa necredinței lor.

2. Viziunea s-a repetat de un număr limitat de ori, dar ne aducem aminte de însemnătatea ei de fiecare dată când citim Faptele Apostolilor 10 și 11.

Același lucru este valabil și cu privire la practicarea vorbirii în limbi, care a fost limitată prin Duhul Sfânt (1 Corinteni 13,8), dar însemnătatea ei ne este mereu adusă vie în minte, la citirea Scripturii.

3. Viziunea a fost numai pentru acest popor.

Tot așa și vorbirea în limbi a fost numai pentru acest popor (1 Corinteni 14,21).

1. Viziunea confirma unui iudeu, că mântuirea trecea peste granițele poporului Israel și Evanghelia era valabilă pentru orice făptură. Tot așa vorbirea în limbi confirma iudeilor, că

- mântuirea era valabilă și pentru popoarele din afara granițelor poporului Israel și că Dumnezeu revarsă Duhul Său peste orice făptură (Faptele Apostolilor 2,17).
2. Duhul explica dimensiunea mondială, și nu legată de o limbă, a noului legământ.
Tot așa vorbirea în limbi a arătat adeptilor „numai pentru Israel“, că noul legământ este mult mai extins și se referă „la oricine“ (Faptele Apostolilor 2,21).
  6. Viziunea nu a durat permanent, căci a fost reluată înapoi în cer.
Tot așa vorbirea în limbi nu urma să dureze permanent (1 Corinteni 13,8).
  7. Viziunea și-a găsit deplina confirmare abia în întoarcerea lui Corneliu la Dumnezeu.
Tot așa vorbirea în alte limbi se înțelege corect abia în lumina convertirii oamenilor din limbile barbare și străine, aceasta înseamnă, a păgânilor.
  8. Viziunea nu s-ar potrivi într-o adunare în care există convingerea despre însemnătatea mondială a oferirii mântuirii. Tot așa vorbirea în limbi nu era un semn pentru credincioși (1 Corinteni 14,22).
  9. Petru a fost personal zidit prin viziunea sa. Această zidire avea drept conținut ceea ce spunea viziunea, și nimic mai mult.
Tot așa au fost desigur zidiți și aceia care vorbeau în limbi, prin ceea ce vrea să spună acest semn, și anume, cu privire la această idee absolut nouă, că Duhul Sfânt a fost turnat peste orice făptură și peste orice limbă și că, ce taină mare, *»națiunile sunt împreună moștenitoare cu noi, alcătuiesc un singur trup cu noi și iau parte cu noi la aceeași făgăduință în Hristos Isus ...«* (Efeseni 3,16).
  10. Viziunea i s-a arătat de trei ori succesiv lui Petru, pentru ca el să-și poată bine întipări lecția. Tot așa ar fi de neînțeles, dacă ea ar fi trebuit să se repete pe parcursul slujirii sale.
Tot așa în cartea Faptele Apostolilor se relatează de trei ori bisericii apostolice și oricărei biserici creștine despre vorbirea în alte limbi (capitolele 2, 10, 19), până când acestea au înțeles bine adevărul, și nu mai mult. Dacă vorbirea în alte limbi, potrivit unor oameni, ar trebui să fie încă actuală, atunci și viziunea ar trebui să aibă loc în același fel. Dacă ar trebui să se mai practice vorbirea în limbi, viziunea ar trebui să se repete și astăzi. Cine mai are nevoie în biserica de astăzi, în care au pătruns oameni din toate popoarele, toate națiunile, rasele și limbile, să vadă un semn din care să rezulte că trupul Domnului nostru Isus Hristos se compune din toate popoarele, toate națiunile, rasele și limbile?
Pe scurt, viziunea animalelor ne curate, l-a învățat pe Petru exact același lucru pe care vorbirea în alte limbi a învățat pe iudeii care nu voiau să creadă, că drumul mântuirii, accesul la Dumnezeu lui Israel, stă acum deschis pentru străini și barbari, a căror limbă a fost rostită în chip minunat de Duhul Sfânt.

Interpretări grele

Pavel scrie în 1 Corinteni 14,22, inspirat de Duhul Sfânt, că semnul vorbirii în limbi nu este pentru credincioși, ci pentru necredincioși. Nu îl călăuzește Duhul Sfânt pe Pavel să spună în versetul următor exact contrariul? Se pare că Îl descoperim pe Duhul Sfânt că se contrazice cu afirmația următoare:

»Deci, dacă s-ar aduna toată Biserica la un loc, și toți ar vorbi în alte limbi, și ar intra și de cei fără daruri, sau necredincioși, n-ar zice ei că sunteți nebuni?« Acest paradox extrem de încurcat până acum nu a putut nimeni să mi-l explice. Dacă „necredincioșii“ din versetele 22, 23 și 24 fără nici o deosebire reprezintă pe iudei și pe națiuni, atunci contradicția rămâne. Greutatea dispare, dacă se admite, că Pavel are în vedere două categorii de necredincioși:

a) Necredincioșii din versetul 22 sunt descriși în versetul 21: *»Voi vorbi poporului acestuia prin altă limbă și prin buze străine; și nici așa nu Mă vor asculta, zice Domnul.«* Aceștia sunt iudeii. Semnul era pentru ei.

b) Ceilalți necredincioși, ascultătorii din versetul 23, erau „bărbați din popor”, și „nu din acest popor”; altfel spus, erau păgânii din cetatea Corint. Vorbirea în limbi nu era pentru ei, așa cum spune Duhul Sfânt.

Această interpretare anulează contradicția și confirmă că vorbirea în limbi – în mod necesar neînțeleasă de păgâni – nu era destinată păgânilor, ci numai necredincioșilor poporului iudeu. Semnul trebuia să-i facă să înțeleagă, că începând de acum și oamenii altor limbi aveau acces la trupul lui Hristos, adică la Adunare.

În încheiere vreau să atrag atenția, că prorocirea din versetele 24 și 25 în opoziție cu vorbirea în limbi era destinată în primul rând celor credincioși, dar a fost înțeleasă și de necredincioși, deoarece era rostită în propria lor limbă. În felul acesta se ajungea la convertiri temeinice, la trezirea conștiinței, da, oamenii cădeau cu fața la pământ și recunoșteau că Dumnezeu este între ei.

Orbire?

Cu uimire am mai constatat, în ce măsură dușmanul cu privire la acest punct de învățătură, care este așa de simplu și ușor de înțeles, a acoperit cu un voal inteligența spirituală a anumitor creștini. Nu demult am întrebat trei persoane, care erau tinere în credință și aproape fără instruire doctrinară. După aceea am reluat experiența cu trei copii de opt și nouă ani. Le-am citit foarte rar versetele din Faptele Apostolilor 10 cu privire la viziunea lui Petru.

Cu această ocazie i-am rugat să-mi spună ce au înțeles. După unele ezitări toți trei au dat răspunsul corect, pe care vreau să-l rezum în următoarea frază: viziunea a vrut să-l facă pe Petru să înțeleagă, că el avea voie să vestească păgânilor mântuirea.

Dacă oameni fără instruire doctrinară și copii fără cunoștințe pot înțelege conținutul semnului care a fost dat lui Petru, de ce atunci sunt creștini, care de mult stau în credință și se numesc plini de Duhul Sfânt, care ne conduce în tot adevărul, de ce atunci acești prieteni dragi nu sunt capabili să înțeleagă conținutul acestui celălalt semn asemănător, cel al vorbirii în limbi? Căci în expresia „a vorbi în limbi” cuvântul limbă explică tot ce se include în aceasta, în timp ce acest cuvânt nu se întâlnește în viziunea lui Petru, care vrea să spună același lucru!

După părerea mea, numai un duh al orbirii poate să ascundă acest adevăr de inteligența lor.

De ce așa de mulți oameni din poporul lui Dumnezeu au devenit incapabili să înțeleagă explicațiile Duhului Sfânt, care, de exemplu, ne spune:

1. Cine vorbește în limbi, nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu.
2. Că acest semn nu a fost pentru cei credincioși.
3. Că acest semn era pentru necredincioșii acestui popor iudeu.

Aceste texte sunt mai ușor de înțeles decât textele din Ioan 3,16 sau Romani 3,23, și cu toate acestea credincioșii nu le înțeleg. Sau nu vor să le înțeleagă, de frică să nu fie salvați și vindecați de greșelile lor?

De ce numai pentru iudei?

Cu privire la credința mea perseverentă împreună cu Pavel, că atât vorbirea în limbi, cât și viziunea lui Petru este pentru acest popor, unii s-ar putea întreba tulburați: De ce numai pentru iudei? Deoarece Duhul Sfânt ne învață (Romani 9,4-5), că filiațiunea, slava, legămintele, darea Legii, slujbele divine și făgăduințele aparțin israeliților.

Salvatorul a venit mai întâi la ei și pentru ei. Apostolii erau iudei. Și primii creștini au fost iudei. Realmente prima adunare a fost iudaică. Totul era în mâna israeliților. Drept urmare cei mai zeloși dintre ei, în mod deosebit Petru, se fereau să împărtășească această minunată veste bună cu națiunile, a căror limbă era limba barbară. Vorbirea tocmai în această limbă a națiunilor evitate și viziunea lui Petru erau cele două semne, prin care Dumnezeu voia să convingă acest popor de însemnătatea mondială a Evangheliei.

El voia să-i conducă să înțeleagă marea taină, că în Isus Hristos păgânii (limbile) vor deveni împreună cu ei unul și același trup (Efeseni 3,6). Atât unul cât și celălalt semn voiau să exprime aceasta, și nimic altceva decât numai aceasta.

Capitolul 8

Nu pentru oameni ci pentru Dumnezeu

În ceea ce mă privea, prietenul meu cel mai mare era apostolul Pavel însăși, care – o dată mai mult – mi-a aruncat pârgă sub picioare cu logica lui necruțătoare, inspirată de Duhul Sfânt. Oricum, în momentul acesta dispuneam încă de două cuiburi de rezistență: un buncăr mare și o fortăreață mică. Buncărul meu consta dintr-o frază din Biblie, care m-a făcut să sper, că atitudinea severă a lui Pavel este atenuată prin referirea sa la Vechiul Testament: »*Voi vorbi poporului acestuia ...*« (1 Corinteni 14,21). Mi-am zis, dacă Dumnezeu S-a adresat necredincioșilor prin semnul vorbirii în limbi, atunci este totuși un mesaj pentru oameni. Speranța mea a fost însă de scurtă durată – buncărul meu a fost minat și de la sine a sărit în aer: desigur Dumnezeu a vorbit iudeilor prin acest semn, dar dacă acest semn le-a vorbit lor, cuvintele semnului erau totuși pentru Dumnezeu, numai pentru El.

Odată m-a invitat un general de armată să merg la el în birou, pentru ca să pot vorbi cu el despre credință. Când am ajuns, așteptau deja mai multe persoane, care de asemenea și-au dat întâlnire cu el. Eu am fost primul care a fost întâmpinat. Discuția care a urmat am avut-o numai cu generalul, dar primirea mea imediată a fost pentru ceilalți un semn de onoare, care mi s-a dat. Tot așa este și cu vorbirea în limbi. Limbile păgâne, de acum înainte privilegiate, sunt admise în protocolul privat al Împăratului împăraților. Ele vorbesc numai pentru Dumnezeu, dar acest fapt vorbește și celorlalți.

Clarificare

În timpul când aveam o înțelegere copilărească a Bibliei, mă dădeam mulțumit cu păreri neexacte, mă mișcam în curentul ideilor recepționate – așa după cum eram influențat – fără să mă obolesc, ca să verific în Biblie dacă ceea ce mi se spunea era adevărat (Faptele Apostolilor 17,11).

Din relatarea despre Rusalii am acceptat fără să verific, că vorbirea în alte limbi este categoric un mesaj adresat oamenilor; căci ținând seama de acești mulți străini care vorbeau limbi diferite, se putea explica numai cu o minune, că toți înțelegeau în același timp ce Dumnezeu vrea să le spună.

Dar ce șoc, când cu Biblia deschisă am descoperit, că nu străini păgâni au fost, care veniseră la Ierusalim în ziua Cincizecimii, ci iudei din alte țări (Faptele Apostolilor 2,5.14.23; și *pe lângă aceștia probabil și unii prozeliți care au trecut de partea iudeilor*), care cu toții înțelegeau limba aramaică (pe lângă limba propriei lor țări). Dacă ar fi fost deci vorba să se predice acestor oameni, de ce ar fi fost atunci nevoie de așa de multe limbi, cincisprezece, căci ar fi ajuns una singură, așa cum se înțelege din continuarea relatării? Cine vrea să găsească un mesaj pentru oameni, acela să-l caute în predica lui Petru și nu în vorbirea în limbi. Căci toți au înțeles ce le-a spus Petru, atunci când a vorbit nu „în limbi“, ci într-o singură limbă. Deoarece toți au înțeles limba în care Petru li s-a adresat, aceasta înseamnă că era total de prisos să se mai adauge alte cincisprezece limbi, dacă una singură era suficientă. Deci, de ce celelalte cincisprezece?

Răspunsul și clarificarea tuturor acestor întrebări decurge din pana inspirată a lui Pavel, când călăuzit de Duhul Sfânt scrie următoarele: »... *cine vorbește în altă limbă, nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu*« (1 Corinteni 14,2). Și exact așa cum spune Pavel, vorbesc în

Faptele Apostolilor (capitolul 2) oamenii iudeilor (1 Corinteni 14,21), ca semn în cincisprezece limbi străine către Dumnezeu, și anume înaintea tuturor acelor iudei, care descindeau din cincisprezece națiuni diferite, amintite în text.

Semnul le-a arătat clar, că din momentul acela dreptul de acces la Dumnezeu nu mai era dreptul lor privat; că urechea lui Dumnezeu asculta și alte dialecte tot așa de bine ca și limba lor; că limba ebraică nu avea nici o întâietate și că ei ar face bine în viitor să se ghideze după Duhul Sfânt, și să nu mai considere necurați pe oamenii, pe care Dumnezeu lor li le-a prezentat curați (Faptele Apostolilor 10,15).

A doua linie de apărare

Chiar și în acest singur punct am încercat în „mini-întăritura” mea să opun rezistență. O numesc „mini-întăritură” deoarece se afla în afara Bibliei. Era cetatea experienței, despre care se discută în cele din urmă mai mult decât despre Biblie. Căci nu există o temă de discuții mai plăcută decât experiența. De aceea voiam de fapt să nu fac uz de ea în această carte. Este un fundament foarte labil. Pe masa mea de lucru sunt două feluri de cărți. Acelea care folosind un număr mare de anecdote povestesc despre mărturii trăite, dovedite, toate luptând pentru vorbirea în limbi, care se adresează oamenilor. Sunt apoi acelea cu mărturii contrare, care eliberează chestiunea de misticism. În acest domeniu al experienței sau contra-experienței forțele sunt echilibrate. De aceea voi rămâne la principiul „sola scriptura”. Eu însumi am fost obiectul profețiilor, care au fost date prin vorbirea în alte limbi. Și alții au fost și pot chiar să confirme, că profețiile s-au adevărat și că lucrurile au decurs așa cum au fost prorocite. Drept urmare asemenea experiențe nu pot fi negate. „În fond” – așa a spus un prieten drag – „eu am auzit o prorocie în altă limbă, care se referea la mine, și ea s-a împlinit în viața mea!” Era adevărat ce spunea acest prieten, sau făcea glume ...? Dumneavoastră și eu, noi toți am auzit despre acest fel de „adevăr”. O prorocie se împlinește – drept urmare a vorbit cerul! Suntem noi siguri de aceasta? Căci cerul a vorbit și în Biblie, dar ce spune acolo contrazice această experiență. Experiența confirmă că în cazul vorbirii în alte limbi cerul este cel care vorbește oamenilor, în timp ce Biblia spune, că oameni vorbesc către cer (1 Corinteni 14,2). Cui să-i dau dreptate? A ceea ce spune Dumnezeu, sau ce spune experiența mea? Se pare că Iov a cunoscut această dilemă, când a spus: »Mi-am plecat voia la cuvintele gurii Lui« (Iov 23,12). Experiența! O găsim pretutindeni în viața noastră, și totuși ea nu dovedește nimic.

Chiar ocultism

Se poate întâmpla ca un horoscop să nu se înșele! Milioane de oameni vor confirma aceasta. Aceasta este experiența.

Pereții capelei „Notre Dame de la Garde” din Marseille sunt acoperiți cu scrieri de mulțumire pentru minunatele împliniri. Aceasta este experiența.

Madam Soleil proroceste uneori lucruri neobișnuite. Din două prezicătoare americane una din ele a prezis uciderea lui J. F. Kennedy, cealaltă atentatul asupra președintelui Reagan – ambele s-au împlinit. Și cârjele și protezele, care atârnă în grota din Lourdes, confirmă ele învățătura despre Maria? Căci și aceasta este experiență?

Sau ghicitorul cu pendula, care vă dă locul aflat la mai multe sute de kilometri unde se găsește obiectul pierdut, numai prin simplu fapt că el ține pendula deasupra unei hărți, și aceasta este experiență. Și nu este dovedită această experiență, când același ghicitor vă spune – fără să vă consulte măcar – de ce boală suferiți? Mii de oameni cred și practică astfel de lucruri, deoarece realitatea experienței îi împiedică să vadă partea ocultă a acestor lucruri.

Sola Scriptura

Dar, așa am confirmat mult timp cu voce tare, căutarea noastră după adevăr este în domeniul experiențelor biblice și spirituale. »Cuvântul Tău este adevărul« (Ioan 17,7), a fost răspunsul care mereu mi-a venit în minte. Și în afara Cuvântului lui Dumnezeu diavolul poate să ne ofere „cascade de experiențe”; el se poate preface chiar în înger de lumină (2 Corinteni 11,14) și ne poate spune adevăruri. Căci, dacă este Duhul Sfânt Cel care vorbește, unde este puțin adevăr, în ce categorie se încadrează atunci adevărul din Faptele Apostolilor 16: în cetatea europeană Filipi, o femeie, care posedă un dar profetic deosebit, urmează doi bărbați, pe care ea niciodată mai înainte nu i-a văzut, și strigă oamenilor, că acești bărbați sunt slujitori ai lui Dumnezeu și vestesc cuvintele mântuirii (Faptele Apostolilor 16,17). Și aceasta este experiență. Dar era un demon, care vorbea aici, și Pavel i-a poruncit să părăsească locul. Atâta timp cât femeia putea ghici, ea era rătăcită; abia după ce ea nu mai putea spune nimic, ea a stat în adevăr.

Și faraon

Experiență! Faraon avea din aceasta cât dorea! Vrăjitorii lui au transformat apa în sânge, au făcut să se înmulțească broaștele și au transformat bastoane în șerpi (Exod 7). Era adevărat, autentic; tot așa de adevărat ca și experiența și mărturia femeilor din Ieremia 44,17 și 18: »... voim ... să aducem tămâie împărătesei cerului, și să-i turnăm jertfe de băutură ... Atunci aveam pâine de ne săturam, eram fericiți și nu treceam prin nici o nenorocire. Dar, de când am încetat să aducem tămâie împărătesei cerului și să-i turnăm jertfe de băutură, am dus lipsă de toate, și am fost nimiciți de sabie și de foamete.« Cine poate contrazice aceasta? Cine decide dacă o chestiune este adevărată sau falsă? Experiența trăită sau Cuvântul lui Dumnezeu? Dacă Dumnezeu spune, că cine vorbește în altă limbă nu se adresează oamenilor, ce să tăgăduim atunci, acest cuvânt, sau mărturia, care contrazice acest cuvânt? Alegerea între „experiență” și Biblie mi s-a impus. Eu m-am decis și m-am așezat de partea Scripturii și împotriva acestor pseudo-mărturii. Acum și cititorul meu trebuie să se decidă.

Nu oamenilor, ci lui Dumnezeu

La acest punct mi-a fost ușor posibil să trec de la doctrină la verificare. Pentru mania mea, să verific totul prin sita Bibliei, s-a oferit curând o ocazie. Drept cobai a fost un prieten drag al meu, un predicator cu inima deschisă, care m-a invitat de câteva ori să vestesc Cuvântul în comunitatea lui. În timpul unei discuții particulare mi-a povestit despre o soră din comunitatea lui, care în prezența lui a vorbit în altă limbă. „Am recunoscut în ceea ce a spus un mesaj adresat mie”, povestea prietenul meu. Această ocazie a fost prea frumoasă pentru mine – ca și cum ar fi fost servită pe tavă. I-am spus: „Cum aduci tu la unison acest mesaj adresat ție cu Cuvântul Bibliei: »cine vorbește în altă limbă, nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu« (1 Corinteni 14,2)? Tu nu ești Dumnezeu”. Aceasta a fost pentru el ca o lovitură de pumnal. Nu a putut să-mi răspundă. I-am prezentat un text, pe care el evident niciodată nu l-a văzut sau a trecut cu vederea peste el. M-am rușinat pentru el. Mi-a părut rău. Nu am spus că această vorbire în altă limbă, care se adresează oamenilor, miroase a pucioasă. Nici nu am spus că este lăudăroșenie sau chiar înșelătorie. L-am lăsat să rostească singur sentința, că el avea de a face cu o mare falsificare. Și oricine știe, că falsificarea în lucrurile omenești importante se pedepsește de lege. Să fie oare în domeniul divin de mai puțină importanță?

Cum să considerăm vorbirile în alte limbi care aduc o profeție, o îmbărbătare sau o revelație – deci un mesaj adresat oamenilor? Este în contradicție evidentă cu ceea ce învață Duhul Sfânt. Poate fi altceva decât falsificare? Un alt prieten, predicator într-o comunitate penticostală, s-a lovit de asemenea de acest adevăr și a cerut să fie respectat în biserica sa. El și comunitatea lui au fost excluși din mișcare din care făceau parte.

Am povestit această întâmplare unui prieten al meu, care nu a părut nicidecum să se mire. Era informat în privința aceasta și mi-a zis: „Când acest cuvânt al lui Pavel a devenit cunoscut în

cercul nostru, a avut efectul unei bombe. Ideea însă nu a fost acceptată, căci atunci ar fi trebuit să se recunoască, că tot ce s-a făcut până acum a fost *fals*.“ Altfel spus, pentru ca greșeala să păstreze aparența de veridicitate, nu era voie nicidecum să se vorbească mult despre aceasta. Cât de des tradiția are mai multă valoare decât Cuvântul lui Dumnezeu. Istoria Bisericii pe parcursul secolelor este o dovadă dureroasă și umilitoare în privința aceasta.

Martirajul unui text

Chiar și în societatea noastră civilizată există practica rușinoasă a maltratării. Ea se folosește chiar și împotriva textelor biblice. Orice mijloc este destul de bun pentru a sfărâma texte, a le deforma și a le maltrata, cu intenția de a obține o depoziție contrară conținutului lui și contrară afirmației lui. Îmi permit aici o mică deviere, care ne poate fi foarte utilă ca exemplu. Nu există o învățătură mai clară și mai de nezdruccinat ca aceea a lui Pavel, când spune: »*Căci este un singur Dumnezeu și este un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos.*« (1 Timotei 2,5) Prin aceasta el înțelege, că – deoarece există numai un Dumnezeu – nu poate să existe decât un Mijlocitor. Pentru el acest Mijlocitor este Isus, numai Isus și nimeni altul. Biserica romană inversează total acest adevăr, îndreptând privirea spre nunta din Cana (Ioan 2,1-10):

Deoarece Maria este cea care face atent pe Fiul ei, că oaspeții nu mai au vin, minunea care urmează este atribuită Mariei, care începând din momentul acela este mijlocitoarea tuturor darurilor harului! Învățătura marelui Medic al Bisericii este dintr-odată ocolită.

Unor asemenea maltratări sunt supuse textele Bibliei, și cei care răspândesc astfel de ne-teste devin repede numeroși.

Mă întristează să găsesc aceleași metode sub pana acelor cărora li s-ar fi convenit o concepție strictă cu privire la Sfânta Scriptură.

Dimpotrivă - și aceasta spre toată onoarea fraților mei pentecostali – niciunul din cei cu care am discutat despre relatarea din Faptele Apostolilor 2 nu a contestat realitatea, că vorbirea în alte limbi din ziua de Rusalii s-a adresat lui Dumnezeu și nu oamenilor.

Dar acum apar voci, care încearcă să spună contrariul. Confirmarea clară și precisă a lui Pavel, că »*cine vorbește în altă limbă, nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu*« (1 Corinteni 14,2) este răsturnată printr-o interpretare mutilată a relatării din Faptele Apostolilor 2, ca să explice doctrina lui Pavel – cu toate că ar trebui să se facă contrariul. Sau vrea cineva să mă convingă, că Pavel – atunci când el sub călăuzirea Duhului Sfânt a scris »*cine vorbește în altă limbă, nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu*« - a scris contrariul gândurilor lui Dumnezeu?

Cu încetinitorul

În tempo cu încetinitorul doresc să prezint o încercare de manipulare întreită a celor întâmplare la Rusalii:

Prima manipulare: „Dacă fenomenul vorbirii în altă limbă s-ar adresa numai lui Dumnezeu, cu siguranță s-ar fi limitat la dimensiunea frângerii pâinii“.

Primul răspuns: La toate marile manifestații – fie că este vorba de primul eveniment de la Rusalii sau de ocaziile din timpul nostru (întruniri, evanghelizări, pelerinaje) rugăciunile adresate lui Dumnezeu nu se fac într-un loc secret. Rugăciunea, lauda și mulțumirea se adresează lui Dumnezeu tot așa de public și vizibil ca și vestirea Cuvântului făcută oamenilor.

A doua manipulare: „Deoarece s-a înțeles ce se spunea, s-a adresat totuși oamenilor.“

Al doilea răspuns: În adunările mulțimii – atunci ca și acum – înțelege oricine ce se spune în rugăciune; în rugăciunea, care se adresează numai lui Dumnezeu.

A treia manipulare: „Ei au vorbit cu voce tare, clar, nu a fost nimic șoptit.“

Al treilea răspuns: Așa este cu toate rugăciunile noastre publice, fie că ele sunt rostite în sală, la radio, la televizor sau în aer liber. El sunt tot așa de perceptibile ca și predicile. Nu evităm –

chiar dacă ne adresăm exclusiv lui Dumnezeu – să luăm ca ajutor prin amplificatoare decibelii necesari, ca să fim înțeleși de toți aceia cărora noi nicidecum nu ne adresăm!

Precizare necesară

În opoziție cu ce confirmă unii în grabă, vorbirea în altă limbă de la Rusalii nu a dus la nici o convertire. În principiu asemenea serviciilor divine de mulțumire de astăzi nu era altceva decât vestirea minunilor (Faptele Apostolilor 2,11) și bucuria cu privire la tainele lui Dumnezeu (1 Corinteni 14,2). Desigur, a îndreptat atenția oamenilor spre ceea ce a avut loc după aceea. Dar abia ce a urmat după aceea, și anume predica lui Petru, care nu era o „vorbire în altă limbă”, a condus oamenii la pocăință și credință.

Dacă vorbirea în altă limbă ar fi fost un mesaj adresat oamenilor, de ce atunci Petru a mai luat cuvântul? Ca să predice și să explice ceea ce Duhul Sfânt a predicat și a explicat deja? Vorbirea în altă limbă nu le-a explicat absolut nimic, căci își ziceau unii altora: »Ce vrea să zică aceasta?« (Faptele Apostolilor 2,12) Vorbirea în altă limbă avea valoarea unui semn – un semn pe care ei nu l-au înțeles.

Abia mesajul care a urmat le-a oferit cheia pentru înțelegerea semnului: »*Voi turna din Duhul Meu peste orice făptură ...*« (Faptele Apostolilor 2,17); și anume peste orice limbă, seminție și popor.

În timp ce vorbirea în altă limbă a ridicat o întrebare, fără să i se dea răspuns, predica lui Petru a satisfăcut căutarea lor. Și această predică a trezit pe oameni: »*După ce au auzit aceste cuvinte, ei au rămas străpunși în inimă*« (Faptele Apostolilor 2,37) și s-au pocăit, așa cum ni se spune în continuarea relatării.

Aceste mii de iudei, care au fost salvați prin predica lui Petru, puteau acum să se reîntoarcă în țările lor de origine, ca acolo să depună mărturie despre mântuirea în Isus Hristos. Totodată acolo puteau face cunoscut iudeilor din neamul lor, că și oameni din alte limbi sunt mântuiți, au acces la Domnul lor și prin aceasta devin frați ai lor. Cu siguranță ei nu au înțeles toate aspectele acestei taine mari, dar semnul vorbirii în altă limbă i-a pregătit să nu facă ca ceilalți iudei, să se împotrivescă răspândirii Evangheliei în lume la oamenii care vorbesc altă limbă.

Căci acești primi convertiți – din natura lor împotriviți mântuirii altora, străinilor – nu trebuiau să uite această oră remarcabilă, când Dumnezeu, Duhul Sfânt, a fost primul care a vorbit ca acești ceilalți, acești străini. Semnul era clar. Dumnezeu a primit pe aceia și a mers așa de mult în întâmpinarea lor, că El a vorbit în limba lor. Acum și cei neînduplecați trebuiau să se resemneze cu aceasta. Fie că le plăcea sau nu, Dumnezeu a hotărât, mai presus de orice sublim, să unească într-un trup (Efeseni 3,6) pe iudei și pe oamenii altor limbi (1 Corinteni 12,13) prin botezul Duhului. Vorbirea în altă limbă era semnul potrivit pentru aceasta.

Alegerea

Îmi rămâne o amintire tristă întâmplarea când vecinul meu apropiat, un venerabil bătrân predicator al unei comunități pentecostale, m-a invitat să iau parte la o discuție pe tema care ne preocupă. Partenerul lui de discuții era un bătrân al unei comunități darbyste. Ambii țineau Bibliile lor deschise înaintea lor pe masă. Prietenul meu predicator, pe care îl consideram foarte versat în învățătura lui, spus cu blândețe, nu era la înălțimea partenerului său. Ce înfrângere a trebuit el să sufere! Era ca un tornado, care spulberă totul din calea lui. Acest slujitor al lui Dumnezeu cunoștea Biblia lui foarte bine. Ea îi era așa de familiară, ca și cum ar fi înghițit o Biblie. M-am văzut stând în fața lui Ștefan, despre care se spune: »*dar nu puteau să stea împotriva înțelepciunii și Duhului cu care vorbea el*« (Faptele Apostolilor 6,10). Nu-mi pot aminti în detaliu adevărurile care l-au dezarmat pe prietenul meu și l-au pus la colț – pe atunci eram abia un începător, ca să le rețin. Dar următoarele m-au doborât, și nu voi uita: prietenul meu și-a închis Biblia, a împins-o deoparte și a spus: „Biblic privit, aveți dreptate, dar eu nu pot

nega experiențele mele.” Această scenă m-a urmărit mult timp, căci ea era prezentă în cuvânt și faptă: Biblia este pusă deoparte, iar experiența este pusă pe prim-plan.

Învins în teritoriul lui plăcut și constrâns să recunoască, el s-a văzut pus înaintea alegerii între Biblie și experiență, dacă voia să-și apere fața. Una s-o tăgăduiască și pe cealaltă s-o păstreze. Biblia a fost jertfită experienței.

Și acesta este acest subiectivism galopant, care se răspândește în toate straturile creștinismului. Subiectivism, care înlătură ce ar putea să-i stea împotrivă – chiar dacă acesta este Cuvântul lui Dumnezeu – punând o etichetă biblică pe toate aceste experiențe care îl mână. Acesta este trucul! Cei întorși de curând la Dumnezeu și cei care nu cunosc Biblia nu observă aceasta.

În drumul spre casă cu mașina eram întristat cu privire la el; cu plăcere l-aș fi mângâiat. Părea că el nu a fost deloc afectat, părea vesel, deconectat. El avea o experiență; cu aceasta era fericit și mulțumit.

El m-a făcut să-mi aduc aminte de acel preot catolic, care mi-a spus cândva: „Nu mă deranjează că Biblia nu vorbește de purgatoriu; magistratul bisericii noastre vorbește despre el și aceasta îmi este de ajuns.” Și lui îi erau suficiente experiențele.

Și mai multe experiențe

Cu plăcere ascultam odinioară povestiri, care relatau, că mai mulți oameni s-au întors la Dumnezeu, când au ascultat interpretarea vorbirii în altă limbă adresate lor. Bine, mi-am zis, ce este greșit nu poate conduce oameni la adevăr. Și deoarece vorbirea în altă limbă i-a condus la Dumnezeu, ea putea să vină numai de la Dumnezeu. Aceste păreri erau numai aparent logice. Ele nu m-au satisfăcut mult timp. Mi-a devenit clar, că cetățenii cetății grecești Filipi s-ar fi putut foarte bine întoarce la Dumnezeu, atunci când au auzit femeia cu duh de ghicire strigând - care incontestabil era posedată de un demon: »*Oamenii aceștia sunt robii Dumnezeului Celui Prea Înalt și ei vă vestesc calea mântuirii*« (Faptele Apostolilor 16,17). Această femeie, în același timp pradă și slujitoare a lui satan, era în acel moment aducătoarea celui mai curat mesaj evanghelic. Toată spiritualitatea lui Pavel a fost necesară ca să recunoască această rătăcire și s-o descopere. Dar justifică acest adevăr venit din iad ocultismul? Am întâlnit creștini, care mi-au spus, că ei au ajuns pe calea mântuirii prin martori ai lui Iehova, care le-ar fi procurat Biblia. Dar întoarcerea lor la Isus Hristos datorită inițiativei martorilor lui Iehova nu justifică nicidecum doctrina învățurii greșite a martorilor lui Iehova.

Apostolul Pavel ne relatează că sunt unii care predică Evanghelia cu gânduri ascunse cu scopul de a-i produce pagube. Această veste a adus atâta roadă, că Pavel a spus: »*Oricum: fie cu gând ascuns, fie în adevăr, Hristos este vestit. Eu mă bucur de lucrul acesta și mă voi bucura.*« (Filipeni 1,18).

Este de recomandat rezultatul reieșit din sentimente rele? Trebuie aprobată vestirea mârșavă, invidioasă, pe baza rezultatelor ei?

La operă

Am cunoscut un slujitor al lui Dumnezeu care s-a întors la Dumnezeu la teatru. Când în prezentare a fost citat un text biblic, s-a predat pe loc lui Dumnezeu – fiind copleșit de Duhul Sfânt. Nu numai că el nu s-a mai dus niciodată la teatru, el nici nu a trimis pe cineva acolo, ca să se întoarcă acolo la Dumnezeu. Sau scopul scuză mijloacele? Mă tem că la mulți creștini acest duh lumesc preponderază.

John Bost, întemeietorul „Asiles de la Force” din ținutul francez Bergerac, era fiul unui preot. Înainte de întoarcerea lui la Dumnezeu a iubit foarte mult lumea. Astfel, a mers odată la operă să vadă „Domino Noir”. În timpul reprezentației l-a inundat Duhul lui Dumnezeu. În mare grabă, fără să gândească prea mult, a părăsit reprezentarea, ca într-o cameră să se arunce pe genunchi și să se predea lui Dumnezeu. Chiar dacă o operă poate da naștere la roade așa de minunate, de ce

atunci drumul fiecărei categorii de preoți nu trece pe la loja din operă? *Ce nelegiuire!* Dar nu a fost acesta principiul, pe care am încercat să-l apăr, aprobând practicarea vorbirii în altă limbă în numele unui posibil rezultat bun?

Când un prieten, colonel în Armata mântuirii, s-a reîntors din Africa, a participat la unul din serviciile noastre divine și a preamărit pe Dumnezeu în limba lingala, o limbă din Africa de răsărit. A urmat o interpretare care nici pe departe nu avea a face cu mulțumirea adusă. Această înșelătorie era în sensul biblic, căci pseudo-interpretarea era tot așa de evanghelică ca și cuvintele femeii cu duh de ghicire din Filipi. Cineva din ascultători putea foarte bine s-o ia ca pentru sine.

Dar între aceasta și aprobarea unei falsificări în numele a ceva, care este numai înșelătorie, există o graniță, pe care îndrăznesc să o treacă numai aceia care sunt călăuziți de un alt duh decât Duhul Sfânt.

Lucruri neobișnuite

Deja în timpul când multe din acest domeniu nu îmi erau clare, am observat în ce măsură vorbirea în alte limbi devenise necontrolabilă la unii oameni. Era o alunecare în practici, ai căror inițiatori în timpurile apostolice ar fi fost respinși cu autoritate de apostolul Pavel.

Așa mi-a povestit într-o zi un frate, care credea că are darul vindecării sau cel puțin voia să-l aibă, oricât l-ar fi costat, că el însoțește punerea mâinilor lui asupra bolnavilor cu vorbirea în alte limbi. Ciudat! Deseori m-am întrebat, în ce parte a Bibliei a găsit el exemplul și justificarea acestei practici.

Un altul a acordat vorbiri în altă limbă un loc de frunte, atunci când se ruga pentru oamenii posedați de duhuri rele. După afirmația lui alungarea unui duh era mai eficientă dacă era susținută de vorbirea în altă limbă. Mult mai mult decât ciudat!

Alții, a căror întoarcere la Dumnezeu era dubioasă – nu spun aceasta cu duh de condamnare – erau convinși de iertarea păcatelor lor și de mântuirea lor, numai pentru că ei vorbeau în altă limbă. Credința a fost înlocuită prin vorbirea în altă limbă.

Rețetele erau diferite și nu lăsau loc monotoniei, dar toate desconsiderau sfaturile mării cărți a lui Dumnezeu.

Nu s-ar fi revoltat apostolul Pavel de aceste desfigurări, care a negat folosirea vorbirii în alte limbi în Adunare în afara cadrului prevăzut (iudei necredincioși și interpretare)? (1 Corinteni 14,19) Nu ar fi repetat, ce a spus corintenilor: »... *ci la răutate fiți prunci, dar la minte fiți maturi*« și »*Prin urmare, limbile sunt un semn nu pentru cei care cred, ci pentru cei necredincioși*« (1 Corinteni 14,20.22)?